

Arrest

**nr. 335 142 van 29 oktober 2025
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien de vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn op 27 oktober 2025 heeft ingediend om de versnelde behandeling van de onderstaande vordering tot schorsing te vorderen.

Gezien het verzoekschrift dat X, op 22 juli 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) van 2 juli 2025.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 oktober 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 mei 2025 diende verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 13 juni 2025 werd verzoeker gehoord in het kader van de toepassing van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 16 juni 2025 richtte de Dienst Vreemdelingenzaken een terugnameverzoek aan de Zweedse autoriteiten, die op 18 juni 2025, op grond van artikel 18, lid 1, onder d), van de Dublin III-verordening, instemden met dit verzoek tot terugname.

Op 2 juli 2025 nam de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een overdrachtsbesluit (bijlage 26quater). De gemachtigde besloot met name dat niet België, maar Zweden de bevoegde lidstaat is om het verzoek om internationale bescherming te behandelen.

Deze bijlage 26quater is de thans bestreden akte, die op 4 juli 2025 aan verzoeker werd ter kennis gebracht.

Deze beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

naam: A.

voornaam: J. S K

geboortedatum: (...)1994

geboorteplaats: Gaza

nationaliteit: Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A. J. S K, verder de betrokkene, die verklaarde nationaliteit Palestina te hebben, diende op 15.05.2025 effectief een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde geen persoonlijke identiteitsdocumenten voor. Hij verklaarde dat zijn paspoort door de Zweedse autoriteiten werd ingehouden.

Op 13.06.2025 werd de betrokkene bij de Dienst Vreemdelingenzaken gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hierbij verklaarde hij dat hij in 2016 Palestina verliet en via Egypte, Turkije naar Griekenland reisde. Hij verklaarde dat hij na ongeveer een jaar met het vliegtuig via Denemarken naar Zweden reisde. De betrokkene verklaarde dat hij in Zweden een verzoek om internationale bescherming indiende, maar een negatieve beslissing kreeg. Hij gaf aan dat hij in Zweden op een privéadres bij zijn broer verbleef. Hij gaf aan dat hij geen financiële hulp meer kreeg en dat hij vreesde dat hij naar Palestina zou worden teruggestuurd. Hij verklaarde dat hij vier maanden werd opgesloten omdat ze hem wilden terugsturen. De betrokkene verklaarde dat hij op 01.05.2025 Zweden verliet en via Denemarken, Duitsland en Nederland naar België reisde. Hij gaf aan dat hij op 02.05.2025 in België aankwam.

Vingerafdrukkenonderzoek leidde tot een treffer in het Eurodac-systeem. Het onderzoek toonde aan dat de betrokkene op 08.09.2017 in Zweden een verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 16.06.2025 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Zweedse instanties op basis van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013. Op 18.06.2025 stemden de Zweedse autoriteiten in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene werd gehoord op 13.06.2025 en verklaarde religieus gehuwd te zijn met (...), vrouw, geboren rond (...)2002, met nationaliteit Palestina en met huidige verblijfplaats in België. De betrokkene verklaarde dat ze sinds oktober 2023 religieus gehuwd zijn en dat ze sinds anderhalf jaar niet meer samen wonen. De betrokkene verklaarde dat zij neef en nicht zijn en zij naar Zweden kwam. Hij gaf aan dat ze drie maanden in Zweden verbleef maar dat ze terugkeerde naar België nadat hij werd opgesloten met het oog op repatriëring. Hij verklaarde dat hij door de oorlog in Gaza werd vrijgelaten en dat de beslissing tot repatriëring werd bevroren. Hij verklaarde dat ze altijd samen zijn gebleven en dat hij zijn pas terug heeft gezien na zijn aankomst in België. Hij verklaarde dat zij een negatieve beslissing kreeg in België en hij zijn al heeft gezien inmiddels. De betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. Hij verklaarde twee broers te hebben in Zweden en gaf aan dat zijn ouders, twee broers en een zus in België verblijven, evenals zijn schoonmoeder. De betrokkene verklaarde verder geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 13.06.2025 in België werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hij naar België kwam omdat hij er familie heeft, en hij gaf aan dat hij voor het eerst sinds 2016 zijn ouders weer heeft kunnen zien. De betrokkene gaf aan dat hij niet wil terugkeren naar Zweden omdat hij er geen financiële hulp krijgt en er niet mag werken. Hij gaf ook

aan dat hij bang is om te worden teruggestuurd naar Palestina. Hij verklaarde dat daartoe een beslissing werd genomen, maar deze werd bevroren door de oorlog. Hij verklaarde dat hij bij zijn familie in België wil blijven. De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

De Zweedse instanties stemden op 18.06.2025 in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2), §3: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

De instemming van de Zweedse instanties conform artikel 18(1)d betekent dat het door de betrokkene voorafgaand in Zweden ingediende verzoek om internationale bescherming het voorwerp was van een (finale) afwijzing.

De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Zweedse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3

van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.

De betrokkene gaf aan dat hij een negatieve beslissing kreeg in Zweden en hij met het oog op repatriëring door de Zweedse autoriteiten werd opgesloten. Hij gaf aan dat de beslissing tot verwijdering naar zijn land van herkomst werd bevroren omwille van de oorlog. Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden "indirect refoulement" impliceert, wijzen we erop dat Zweden de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zweden het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Zweden onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen redenen om aan te nemen dat het door de betrokkene voorafgaand in Zweden ingediende verzoek niet op een objectieve en gedegen wijze aan de bovenvermelde standaarden werd getoetst.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel wanneer de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten, aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810), waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op "refoulement" de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We zijn er ons van bewust dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde, maar dit doet volgens ons geen afbreuk aan deze algemene regel in dit geval van een overdracht aan Zweden. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM. Er is hierbij geen taak weggelegd voor de Belgische instanties en een in België ingediend verzoek om internationale bescherming vormt geen "rechtsmiddel" tegen de afwijzing van een voorafgaand in Zweden ingediend verzoek.

We zijn van oordeel dat het niet toekennen van internationale bescherming aan de betrokkene door de Zweedse instanties niet leidt tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Wij verwijzen naar een recente bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Zweden, namelijk het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Swedish Refugee Law Center, "Country Report: Sweden – 2024 update", laatste update in 2025, verder AIDA-rapport genoemd, beschikbaar op <https://www.asylumineurope.org/reports/country/sweden>; een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het Zweedse migratieagentschap is de bevoegde instantie voor de registratie van verzoeken om internationale bescherming (blz. 28). Er werden in 2024 geen problemen gemeld met betrekking tot de registratie van verzoeken in de praktijk (blz. 30).

Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing, kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen, kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren (blz. 51). We wensen te benadrukken dat het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Zweedse migratieagentschap is de bevoegde instantie voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Verzoekers hebben in Zweden recht op materiële opvang zodra zij een verzoek doen. Het recht op materiële opvang kan eindigen op het moment dat het uitwijzingsbevel definitief is geworden, wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken of wanneer de betrokkene het land heeft verlaten. De opvangcentra van het agentschap nemen voornamelijk de vorm aan van gedeelde appartementen. Families krijgen steeds een eigen kamer en alleenstaanden delen een kamer met personen van hetzelfde geslacht. Voor personen met bijzondere behoeften zoekt het agentschap aangepaste accommodatie (blz. 89). Er zijn geen gevallen bekend van personen die geen opvang kregen door een gebrek aan plaatsen (blz. 98).

We erkennen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Zweden. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Zweedse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Zweden, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde dat hij naar België kwam omdat hij er familie heeft, en hij gaf aan dat hij voor het eerst sinds 2016 zijn ouders weer heeft kunnen zien. De betrokkene gaf aan dat hij niet wil terugkeren naar Zweden omdat hij er geen financiële hulp krijgt en er niet mag werken. We wijzen er in dit verband allereerst nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Het dient ook te worden benadrukt dat het loutere feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om asielzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel, is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene verklaarde religieus gehuwd te zijn met A. N. De betrokkene verklaarde dat zij in België woont en een negatieve beslissing kreeg op zijn verzoek om internationale bescherming. De betrokkene verklaarde dat ze sinds oktober 2023 religieus gehuwd zijn en dat ze sinds anderhalf jaar niet meer samen wonen. De betrokkene verklaarde dat zij neef en nicht zijn en zij naar Zweden kwam en hun religieus huwelijk daar tot stand is gekomen. Hij gaf aan dat ze drie maanden in Zweden verbleef maar dat ze terugkeerde naar België nadat hij werd opgesloten met het oog op repatriëring. Hij verklaarde dat hij door de oorlog in Gaza werd vrijgelaten en dat de beslissing tot repatriëring werd bevroren. Hij verklaarde dat ze altijd samen zijn gebleven en dat hij zijn pas terug heeft gezien na zijn aankomst in België. Hij verklaarde dat zij een negatieve beslissing kreeg in België en hij zijn al heeft gezien inmiddels. De betrokkene verklaarde geen kinderen te hebben. Hij verklaarde dat zijn ouders, twee broers en een zus in België verblijven, evenals zijn schoonmoeder. Hij verklaarde dat zijn familie hem helpt in België en hij bij zijn broer woont. Met betrekking tot zijn in België verblijvende partner merken we allereerst op dat zij een negatieve beslissing kreeg en dat hij aangaf dat zij sinds oktober 2023 samen zijn en hij al sinds 2017 in Zweden was. We merken op dat artikel 2, g) van Verordening (EU) nr. 604/2013 een gezinslid omschrijft als “de niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in het recht of de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde paren en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld in het kader van het diens recht met betrekking tot onderdanen van derde landen”. Voorts bepaalt artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 onder welke voorwaarden iemand als familielid van de burger van de Unie kan worden beschouwd, inzonderheid de ‘partner’. In artikel 40bis, §2, 2°, a) wordt onder meer bepaald dat sprake moet zijn van een geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie. Het duurzame en stabiele karakter van deze relatie is aangetoond indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond, ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij

regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen, ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben. We merken dat dergelijke bewijzen niet aanwezig zijn in het dossier van de betrokkene. In verband met artikel 8 van het EVRM inzake recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven merken we op dat de overheid ertoe gehouden is een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Het komt aan de betrokkene toe om op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand privé-, familie- en gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Zwitserland dit privé-, familie- en gezinsleven zou schenden. Op basis van de voorgelegde elementen kan onzes inziens niet worden geconcludeerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM.

In verband met de aanwezigheid van zijn ouders, broers en zus in België, merken we op dat de betrokkene meerderjarig is en de genoemde personen niet als "gezinlid" kunnen worden beschouwd, zoals omschreven in artikel 2, g), van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening (EU) nr. 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden. We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zweden verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Zweden België niet vroeg het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten ervoor zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind of die broer, zus of ouder of indien dat kind of die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind of die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst moesten bestaan, het kind of de broer of zus of ouder in staat moet zijn voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk moeten hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken dat tot op heden geen medische attesten of andere documenten werden aangebracht omtrent fysieke of mentale gezondheidstoestand. Er wordt geen bewijs aangebracht van een daadwerkelijke afhankelijkheidsrelatie. We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er daadwerkelijk sprake is van een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoeker en zijn in België verblijvende ouders, broers en zus. Verder zijn we ook niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van deze personen ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening (EG) nr. 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen, zoals medische attesten.

Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Er zijn tot op heden in het administratief dossier van de betrokkene geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van de betrokkene een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden in het administratief dossier van de betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van de betrokkene een overdracht aan Zweden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zweden niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zweden van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Het AIDA-rapport stelt dat de wet voorziet in toegang tot dringende medische zorgen voor asielzoekers, maar dat er problemen zijn wat passende toegang tot medische zorgen betreft in de praktijk. Verzoekers hebben recht op kosteloos medisch onderzoek, dringende medische interventies, en medische en tandheelkundige verzorging waarvan wordt aangenomen dat die niet kan worden uitgesteld, gedurende de procedure en totdat zij een verblijfsvergunning krijgen of uit Zweden vertrekken (blz. 103). Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate

problematisch is dat een overdracht aan Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

In verband met gezondheid wensen we ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening (EU) nr. 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van over te dragen personen, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van de betrokkenen kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in dit geval kan de nodige informatie betreffende gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien. Verder verwijzen we in dit verband ook naar rechtspraak van het EHRM waarin wordt bevestigd dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

Verder merken we betreffende het arrest Hof van Justitie in zaak PPU C.K. v. Slovenië (C-578-16, 16.02.2017) op dat hierin wordt gesteld dat het niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een asielzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We wensen echter te benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat er sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokken asielzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door de in de Dublin III-verordening bedoelde voorzorgsmaatregelen te treffen. We merken op dat er in dit geval geen sprake kan zijn van een onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand bij overdracht aan Zweden en dat er in de vorm van het "common health certificate" kan worden voorzien in de nodige voorzorgsmaatregelen.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Zweden niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening (EU) nr. 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening (EU) nr. 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de Zweedse autoriteiten (4).

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

Op 22 oktober 2025 nam de gemachtigde ook de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Tegen deze beslissing diende verzoeker ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) Deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 350 514).

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvings-maatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Art. 39/85 § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

In casu voert verzoeker aan zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet te bevinden en dat de gemachtigde bijgevolg verzoeker naar Zweden wil overdragen. De gewone opschortingsprocedure zal te laat komen en niet effectief zijn. Het wordt niet betwist dat verzoeker zich thans inderdaad in een gesloten centrum bevindt. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering tot schorsing van de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is voldaan.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan. Het prima facie-onderzoek van een door verzoeker aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/85, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-Verordening en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 18 (1) d van de Dublin III-Verordening. Tevens wordt in de beslissing toegelicht dat uit een vergelijking van vingerafdrukken in het kader van Eurodac bleek dat de vingerafdrukken van de verzoeker genomen werden in Zweden omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, dat de verzoeker in het kader van zijn verzoek werd gehoord op 13 juni 2022, waarna zijn verklaringen worden weergegeven. Er wordt gesteld dat de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) waarom hij een verzoek om internationale bescherming indiende in België, dat er verder ook gevraagd werd of hij omwille van omstandigheden van opvang en/of behandeling bezwaar heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker wees op zijn religieus huwelijk met een vrouw met verblijfplaats in België. Ze zijn in oktober 2023 religieus gehuwd, maar wonen al anderhalf jaar niet meer samen. Hij verklaarde eveneens dat hij in Zweden door de oorlog in Gaza werd vrijgelaten en de repatriëringsbeslissing werd bevroren. Verzoeker verklaarde ook dat zijn vrouw in België een negatieve beslissing kreeg en geen kinderen te hebben. In Zweden heeft verzoeker twee broers en in België zijn ouders, zus en ook twee broers, evenals zijn schoonmoeder. Verzoeker gaf aan niet naar Zweden te willen terugkeren omdat hij geen financiële steun meer krijgt en omdat hij bij zijn familie wil blijven. Hij vreest ook te zullen worden teruggestuurd naar Gaza.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat in het kader van de Dublin III-Verordening sprake is van wederzijds vertrouwen tussen lidstaten, dat moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen, dat in deze context in de Dublin III-Verordening de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, hetgeen betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen. Ook wordt erop gewezen dat niet kan uitgesloten worden dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarna een theoretische toelichting wordt gegeven in dit licht en wordt gesteld dat het aan de verzoeker toekomt om aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer mag uitgegaan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Vervolgens wordt in concreto toegelicht wat verzoeker aanvoerde alsook waarom in casu niet kan geoordeeld worden dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden wordt gekenmerkt door systeemfouten, zoals begrepen in artikel 3 (2) van de Dublin III-Verordening, waarbij wordt ingegaan op het feit dat het verzoek om internationale bescherming in Zweden werd afgewezen alsook op de procedurele en opvangomstandigheden voor Dublinterugkeerders in Zweden, inclusief personen van wie het verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing, onder verwijzing naar een AIDA-rapport, geüpdatet in 2025. In het kader van het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, wordt er nog op gewezen dat de verzoeker tot heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico zouden impliceren aan blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, dat de medische voorzieningen in Zweden van vergelijkbaar niveau mogen worden verondersteld te zijn als in België en dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de verzoeker in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Zweden niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen. Eveneens wordt er nog op gewezen dat in geval van een medische problematiek of speciale noden die informatie wordt neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld wordt met de verantwoordelijke lidstaat.

Concluderend wordt gesteld dat *“niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op*

artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.” en dat de verzoeker niet in het bezit is van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde binnenkomstdocumenten en hij het grondgebied van België moet verlaten en zich binnen de tien dagen dient aan te bieden bij de bevoegde Zweedse autoriteiten.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, wordt *prima facie* niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van zijn wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Dit beginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104). Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III -verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervaardigd in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111). Het komt verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de gemachtigde, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in

omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Verzoeker wijst vooreerst op het arrest Tarakhel en andere tegen Zwitserland van de Grote Kamer van het EHRM van 4 november 2014 en stelt dat de gemachtigde van de Zweedse autoriteiten, overeenkomstig het voormeld arrest, individuele garanties diende te verkrijgen met betrekking tot het hem ondersteunen, dat de gemachtigde die nog steeds niet heeft verstrekt, dat de gemachtigde er zich niet van verzekerd heeft dat hij adequaat zou worden opgevangen op een manier die past bij zijn profiel en kwetsbaarheid, dat het des te belangrijker was voor de gemachtigde om in deze zaak individuele waarborgen te verkrijgen, aangezien uit de door hem verstrekte informatie bleek dat er tekortkomingen waren in het opvangsysteem, waarbij hij verwijst naar het AIDA-rapport van 2025, evenals in de gezondheidszorgverlening aan asielzoekers. Verzoeker verwijst naar artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening en stelt dat België op grond van de Dublin III-Verordening en de Europese rechtspraak een asielzoeker niet kan overdragen aan een staat waar het risico bestaat dat hij zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, dat zelfs indien men niet kan spreken van een systematisch falen in de opvang van asielzoekers in Zweden, het gebrek aan adequate ondersteuning in zijn geval een onmenselijke en vernederende behandeling zou vormen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij vervolgt dat de bestreden beslissing enkel naar verschillende rapporten verwijst om aan te tonen dat er in het algemeen, ook al zijn er bepaalde tekortkomingen, geen sprake is van systematische tekortkomingen bij de opvang en de ondersteuning van asielzoekers in Zweden, dat de gemachtigde, door geen rekening te houden met zijn bijzonder profiel en niet te verzekeren dat hij adequaat zal ondersteund worden in Zweden, het zorgvuldigheidsbeginsel schendt en dat de gemachtigde geen grondig onderzoek heeft verricht van de elementen die wijzen op het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoeker verwijst naar en citeert vervolgens uit arrest nr. 178 127 van 22 november 2016 en arrest nr. 170 417 van 23 juni 2016 van de Raad.

Waar verzoeker wijst op rechtspraak van de Raad merkt de Raad op dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben. Bovendien blijkt dat de aangehaalde arresten op vlak van de feitelijke omstandigheden niet gelijkaardig zijn aan deze in voorliggende zaak. Beide arresten hadden immers betrekking op kwetsbare profielen: een vrouw die reeds werd besneden en psychologische problemen vertoonde en een alleenstaande ouder met kinderen.

Voorts, in zoverre hij betoogt, onder verwijzing naar de Tarakhel-rechtspraak van het EHRM, dat de gemachtigde van de Zweedse autoriteiten, overeenkomstig het voormeld arrest, individuele garanties diende te verkrijgen met betrekking tot het hem ondersteunen, wijst de Raad erop dat – zoals zal blijken uit wat volgt en in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt – niet blijkt uit het AIDA-rapport en er niet aangetoond is dat er zich in Zweden problemen stellen voor wat betreft de opvang en toegang tot de asielprocedure van Dublinterugkeerders. Verzoeker verklaarde overigens ook dat hij 8 à 9 jaar in Zweden verbleef en bij zijn broer aldaar kon inwonen. De Tarakhel-rechtspraak kan dan ook niet zonder meer worden doorgetrokken naar de situatie waarin verzoekers van internationale bescherming worden overgedragen aan Zweden.

Waar verzoeker betoogt dat de gemachtigde zich er niet van verzekerd heeft dat hij adequaat zal worden opgevangen en ondersteund op een manier die past bij zijn profiel en kwetsbaarheid, wijst de Raad erop dat verzoeker, door het vaag wijzen op zijn kwetsbaarheid, niet aantoonde dat hij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat in casu bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin hij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland). Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde onterecht heeft gesteld dat hij geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Zweden zouden verhinderen. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van een bepaalde kwetsbaarheid, noch dat hij een kwetsbaarheid heeft aangehaald en/of waarvan de gemachtigde kennis had en waarmee de gemachtigde ten onrechte geen rekening heeft gehouden of ten onrechte niet heeft over gemotiveerd. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde geen grondig onderzoek heeft verricht van de elementen die wijzen op het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden onmenselijke en vernederende behandeling.

Met zijn betoog slaagt verzoeker er aldus niet in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontcrachten. Verzoeker toont ter gelegenheid van zijn verzoekschrift het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest niet aan, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

Derhalve wordt nagegaan of verzoeker aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van systeemfouten aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

In de bestreden beslissing wordt omtrent de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Zweden gemotiveerd als volgt:

“Het Zweedse migratieagentschap is de bevoegde instantie voor de registratie van verzoeken om internationale bescherming (blz. 28). Er werden in 2024 geen problemen gemeld met betrekking tot de registratie van verzoeken in de praktijk (blz. 30).

Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing, kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen, kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren (blz. 51). We wensen te benadrukken dat het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Zweedse migratieagentschap is de bevoegde instantie voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Verzoekers hebben in Zweden recht op materiële opvang zodra zij een verzoek doen. Het recht op materiële opvang kan eindigen op het moment dat het uitwijzingsbevel definitief is geworden, wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken of wanneer de betrokkene het land heeft verlaten. De opvangcentra van het agentschap nemen voornamelijk de vorm aan van gedeelde appartementen. Families krijgen steeds een eigen kamer en alleenstaanden delen een kamer met personen van hetzelfde geslacht. Voor personen met bijzondere behoeften zoekt het agentschap aangepaste accommodatie (blz. 89). Er zijn geen gevallen bekend van personen die geen opvang kregen door een gebrek aan plaatsen (blz. 98).

We erkennen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Zweden. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Zweedse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming.

Het wijzen op het feit dat in Zweden, net zoals in andere lidstaten, problemen kunnen voorkomen betreffende de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers leidt niet tot de conclusie dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in Zweden in zijn geheel wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening (EU) nr. 604/2013 en dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublinterugkeerders in Zweden. De gemachtigde heeft bij zijn onderzoek rekening gehouden met het internationale gezaghebbende landenrapport over Zweden (2024), “*laatste update in 2025*” zoals dit tot stand kwam binnen “*het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database"*” (hierna: het AIDA-rapport) en is overgegaan tot een grondige analyse van dit rapport met betrekking tot de situatie van verzoekers van internationale bescherming in Zweden in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker stelt dat de algemene informatie erop wijst dat de situatie in Zweden met betrekking tot de opvangvoorzieningen voor asielzoekers en de behandeling van hun asielaanvragen problematisch is. Hij gaat in op (1) de ‘verstrenging van het asielbeleid’, (2) ‘de uitzettingen en gedwongen terugkeer’, (3) ‘lacunes in de procedure’, (4) de ‘capaciteit van het opvangsysteem en de opvangomstandigheden’, (5) ‘de toegang tot de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg en de gebreken in de ondersteuning tot integratie’ en tot slot op (6) de elementen van ‘racisme, xenofobie, de opkomst van extreemrechts en aanzetten tot haat’.

(1) Verzoeker wijst vooreerst op de ‘verstrenging van het asielbeleid’. Sedert 2023 wenst Zweden immers het minst aantrekkelijke land van Europa te worden, waarbij men probeert een maximum van aankomsten in Zweden te beperken. Hij citeert daarbij een krantenartikel waarin wordt aangekondigd dat Zweden niet genereuzer wil zijn dan het minimum dat het Europees recht en de internationale verdragen vereist.

Ook uit de statistieken blijkt dat er een stevige daling is van het aantal beschermingsverzoeken in 2024, in vergelijking met de jaren voorheen. Volgens een artikel van januari 2025 is het aantal erkende vluchtelingen (met uitzondering van de Oekraïners) op het laagste niveau in 40 jaar.

Het erkenningspercentage voor Syriërs staat wel nog steeds op 84%, zoals in 2023. Verzoeker vervolgt dat er nieuwe maatregelen van kracht zijn, sedert het akkoord van Tido, aangaande opvang van vluchtelingen, waarbij opnieuw gesteld wordt dat de bedoeling is regels te hebben die conform het strikte minimum zijn van wat de internationale regelgeving vereist. Dit wordt ook bevestigd in het AIDA-rapport van 2025. Verzoeker vervolgt dat het Zweeds parlement een wetsontwerp heeft aangenomen dat verschillende wijzigingen heeft ingevoerd. Verder is er ook een onderzoek dat aanleiding heeft gegeven tot het voorstel om bepaalde autoriteiten te verplichten personen te verklikken waarvan wordt vermoed dat ze illegaal in Zweden verblijven, met uitzondering van de scholen, gezondheidsdiensten en sociale diensten. Ook andere wetsvoorstellen worden door verzoeker toegelicht, onder meer aangaande opvang en naturalisatie.

Sedert het begin van de migratiecrisis in 2015 was er een nieuwe politiek in Zweden, hetgeen ook aanleiding heeft gegeven tot een stevige daling van het aantal erkenningen tussen 2016 en 2020. Dit is het gevolg van een verandering in de beoordeling van de situatie in het herkomstland door het Zweeds migratieagentschap, dat het parlement in juni 2016 een tijdelijke wet aannam die bekend staat als de *“bepkeringenwet”* die wijzigingen aanbracht in de Zweedse Vreemdelingenwet en in de wet opvang asielzoekers, dat deze dubbele wetgevende hervorming bepaalde opvanggaranties en rechten voor asielzoekers en mensen die internationale bescherming genieten beperkt (bijvoorbeeld stopzetting van materiële hulp na weigering van bescherming, onmogelijkheid van gezinshereniging voor mensen die subsidiaire bescherming genieten) en dat deze wetgeving ernstige humanitaire gevolgen heeft gehad, waardoor veel meer mensen een beroep doen op het Rode Kruis en andere ngo's op zoek naar hulp voor onderdak, voedsel en gezondheidszorg. Uit deze striktere politiek vloeien precare levensomstandigheden voort die de integratie van migranten in Zweden in de weg staan.

Ondertussen hebben de anti-immigratiepartijen een grotere politieke aanwezigheid gekregen dankzij de steun van steeds bredere sectoren van de bevolking, dat de partij van de Zweedse Democraten – een extreemrechtse politieke partij met neonazistische wortels – bij de verkiezingen van september 2018 veel stemmen kreeg en de derde grootste partij in het parlement werd met 17,6% van de stemmen, dat de pers bericht over de nieuwe restrictieve houding van Zweden ten opzichte van migratie, waarna verzoeker een deel van het artikel *“Le volte-face de la Suède en matière d’asile”* citeert, en besluit dat het strengere beleid van Zweden ten opzichte van vluchtelingen (gekenmerkt door gesloten grenzen, tijdelijke verblijfsvergunningen en strengere eisen voor gezinshereniging) heeft geleid tot precare leefomstandigheden die de integratie van migranten in Zweden belemmeren.

Met dit algemeen betoog, waarbij hij wijst op problematische opvangvoorzieningen, een verstrengd migratiebeleid, een groter geworden politieke aanwezigheid van ‘anti-migratiepartijen’ en niet nader genoemde precare leefomstandigheden, slaagt verzoeker er niet in om de hoger geciteerde motieven in de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, noch maakt hij hiermee concreet aannemelijk dat de Zweedse asielprocedures en de opvangsystemen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Integendeel, de bronnen geven juist aan dat de minimumnormen op Europees en internationaalrechtelijk vlak gewaarborgd blijven. Verzoeker dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing in casu steunt op een incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van het gebruikte AIDA-rapport dan wel onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is, wat hij met voorgaand betoog nalaat te doen.

(2) Wat ‘uitzettingen en gedwongen terugkeer’ betreft, betoogt verzoeker vooreerst dat de parlementaire ombudsman de Zweedse veiligheidsdiensten scherp heeft veroordeeld voor een aantal organisatorische tekortkomingen en sommige van hun acties als illegaal heeft bestempeld, dat bijvoorbeeld twee mannen in december 2001 door Amerikaanse agenten met hulp van de Zweedse veiligheidsdienst van Zweden naar Egypte zijn gedeporteerd, ondanks het feit dat het besluit tot uitzetting van de regering niet was onderzocht (de regering en zijn ministers zijn niet onderworpen aan het toezicht van de parlementaire ombudsman), dat terwijl de parlementaire ombudsman dit geval als een op zichzelf staand incident lijkt te beschouwen, andere toezichthoudende organen het als een aaneenschakeling zien van onjuiste handelingen en nalatigheden die wijzen op tekortkomingen in de Zweedse asiel- en opvangprocedure. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker de opgeworpen *“organisatorische tekortkomingen”* en illegale acties slechts toelicht aan de hand van één specifiek voorbeeld van bijna 24 jaar geleden, zodat niet blijkt dat er thans (nog) sprake is van een systematisch falen van de Zweedse asielprocedures en opvangsystemen, minstens maakt verzoeker dit met voorgaand betoog geenszins concreet aannemelijk.

De Raad ziet verder niet in, minstens wordt dit niet verduidelijkt in het verzoekschrift, welk belang verzoeker heeft bij het betoog dat asielaanvragen van sommige vrouwen zijn afgewezen omdat ze zich zouden kunnen beroepen op een *“mannelijk netwerk”* en het betoog dat hoewel in januari 2020 het Kinderrechtenverdrag in de Zweedse nationale wetgeving werd geïncorporeerd, dit volgens Save the Children en de Stockholm City Mission, nog niet heeft geleid tot verbeteringen voor kinderen in asielprocedures, dat er nog steeds

onregelmatige en onevenredige uitzettingen van kinderen plaatsvinden. De bestreden beslissing heeft immers uitsluitend betrekking op verzoeker, zijnde een meerderjarige man.

Verzoeker stelt verder dat de Zweedse migratieautoriteiten Palestijnse asielzoekers discrimineren, aldus het Euro Mediterraan Observatorium voor de Mensenrechten in een verklaring waarin het zijn diepe bezorgdheid uit over het lot van ongeveer 3 000 Palestijnse asielzoekers wier verblijfsstatus in Zweden onlangs in gevaar kwam, dat de Palestijnse activist in Zweden, Kanaan Hamad, Euro-Med Monitor vertelde dat de procedures de uitzetting van sommige asielzoekers uit het opvangsysteem en de intrekking van humanitaire hulp omvatten, dat deze procedures niet alleen gericht zijn op nieuwe asielzoekers, maar ook op Palestijnen die al meer dan tien jaar in het land wonen, dat de meeste mensen die getroffen worden door de beslissing van de Zweedse asielautoriteiten volgens informatie verzameld door Euro-Med Monitor recente asielzoekers, houders van een tijdelijk verblijf en Palestijnen uit de Gazastrook, de Westelijke Jordaanoever en diasporagemeenschappen in de Golfstaten, Jemen en Libië, zijn, dat de Zweedse immigratieautoriteiten hen expliciet laten weten dat ze hen niet als vluchteling willen erkennen, waardoor ze verstoken blijven van rechtsbijstand en integratie, ook al erkennen de autoriteiten de moeilijke omstandigheden in de regio's waar ze vandaan komen, in het bijzonder de Gazastrook, dat Mohamed Emad, juridisch onderzoeker bij Euro-Med Monitor, zei dat de procedures van de Zweedse autoriteiten om de verlenging en afgifte van verblijfsvergunningen aan de betrokkenen te verhinderen, een duidelijke schending zijn van het verdrag betreffende de status van vluchtelingen uit 1951, in het bijzonder artikel 27, dat hij ook het beleid van gedwongen uitzetting betwist, dat in strijd is met het beginsel van non-refoulement, dat is vastgelegd in artikel 33, eerste lid van het Verdrag van Genève, dat Euro-Med Monitor heeft gewaarschuwd dat de voortzetting van deze discriminerende acties tegen Palestijnse asielzoekers door de Zweedse autoriteiten hun leven in gevaar zal brengen, hetzij door hen hun grondrechten te ontnemen, hetzij door hen terug te sturen naar gevaarlijke gebieden.

De Raad merkt op dat verzoeker met voorgaand betoog onvoldoende ingaat op de concrete omstandigheden rond voornoemde uitzettingen, intrekkingen van humanitaire hulp, wegeringen van de vluchtelingenstatus en verhindering van procedures tot verlenging en afgifte van verblijfsvergunningen waarvan sprake zou zijn, zodat dit betoog niet toelaat een zinnige beoordeling door te voeren in het licht van de internationale en Europeesrechtelijke verplichtingen van Zweden. Van concrete problemen waarmee specifiek Palestijnse verzoekers om internationale bescherming te maken zouden krijgen, is ook niet direct sprake in het AIDA-rapport. De Raad wijst erop dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde zich in onderhavig geval steunt op de bevindingen van het AIDA-rapport, dat kan worden beschouwd als een betrouwbare en omvattende bron van informatie en waarvan de inhoud bovendien regelmatig wordt bijgewerkt. Het gegeven dat het Euro Mediterraan Observatorium voor de Mensenrechten zijn bezorgdheid over voornoemde zaken heeft geuit, betekent op zich niet dat de Zweedse autoriteiten in relatie tot Palestijnse asielzoekers niet correct handelen of dat er sprake is van discriminatie of systeemfouten, minstens maakt verzoeker met voornoemd betoog het tegendeel niet concreet aannemelijk. Daarnaast blijkt ook niet dat (Palestijnse) verzoekers om internationale bescherming geen daadwerkelijke rechtsbescherming zouden genieten in Zweden.

Waar verzoeker nog stelt dat Mohamed Emad het beleid van gedwongen uitzetting betwist, dat in strijd is met het beginsel van non-refoulement, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van verzoeker aan Zweden "*indirect refoulement*" impliceert, opgemerkt dient te worden dat Zweden partij is bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve van kan uitgegaan worden dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen. Met zijn algemeen betoog maakt verzoeker het tegendeel niet aannemelijk.

Met voorgaand betoog, gestoeld op een oude bron van 2020, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de Zweedse autoriteiten het leven van Palestijnse asielzoekers in gevaar zullen brengen, hetzij door hen hun grondrechten te ontnemen, hetzij door hen terug te sturen naar gevaarlijke gebieden. Dit blijkt ook uit de verklaringen van verzoeker zelf in het Dublingehoor waar hij uitdrukkelijk stelde dat de beslissing om verzoeker terug te sturen (tijdelijk) werd geschorst omwille van de huidige oorlog.

Verzoeker stelt voorts dat bepaalde kwetsbaarheden soms onvoldoende worden geanalyseerd door de Zweedse autoriteiten, dat het Comité van de Verenigde Naties voor de rechten van personen met een handicap op 24 september 2020 een beslissing publiceerde over de uitzetting naar Irak van een vrouw die aan een ernstige depressie leed, omdat het van mening was dat de Zweedse autoriteiten hadden moeten beoordelen of de vrouw toegang zou hebben tot adequate medische zorg als ze naar Irak zou worden teruggestuurd, dat de commissie van mening was dat Zweden zijn verplichtingen op grond van artikel 15 van het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap niet was nagekomen, maar verzoeker laat volkomen na concreet toe te lichten dat hij bepaalde kwetsbaarheden of een handicap zou hebben. Zijn betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat personen aan wie in Zweden bescherming werd geweigerd en die op grond van de Dublin III-Verordening naar Zweden worden teruggestuurd, bij aankomst in hechtenis kunnen worden genomen om uitzetting te vergemakkelijken, maar toont daarmee niet aan dat de Zweedse asielprocedures en de opvangsystemen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Hij weerlegt met zijn betoog geenszins volgende motieven van de bestreden beslissing: *“De gegrondheid van de vrees voor vervolging of de nood aan subsidiaire bescherming werden reeds door de Zweedse instanties onderzocht en niet gegrond bevonden. We benadrukken dat het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat een voorafgaand beschermingsverzoek door een andere lidstaat werd afgewezen, noopt geenszins tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule.”*

(3) Verzoeker stelt in het licht van de ‘lacunes in de procedures’ vooreerst dat de formele interne controleorganen van Zweden (de parlementaire ombudsman en de kanselier van justitie) hebben gewezen op bepaalde problemen in verband met procedurele tekortkomingen aan de kant van de Zweedse staat, zoals het niet in aanmerking nemen van alle relevante informatie bij het onderzoeken van de aanvraag, de duur van de behandeling van aanvragen, vertragingen bij het aanstellen van een advocaat of juridisch raadsman, vertragingen bij het verstrekken van informatie aan de aanvrager of de raadsman en het verlies van originele documenten van de aanvrager. Hij vervolgt dat er ook kritiek is op de toepassing van de immigratiewetten, en meer specifiek op het werk van de politie, dat het verslag van de parlementaire ombudsman en de kanselier van justitie beschuldigingen van brutaliteit of verkeerde beslissingen met betrekking tot uitzetting bevat, dat alle fasen van de procedure zijn gecentraliseerd in één enkele, niet onafhankelijke instantie: het migratieagentschap (met uitzondering van de beroepsfase), dat ondanks het feit dat de Europese wetgeving een termijn van zes maanden voorschrijft voor de behandeling van asielaanvragen in eerste aanleg, Zweden zich in de praktijk niet aan deze termijn houdt (gemiddeld zeventien tot eenentwintig maanden) en deze termijn in 2020 opnieuw verlengd is. Verzoeker verwijst in dit verband naar artikels van 2016 en 2019.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker, door te verwijzen naar verslagen die niet van recente datum zijn en in ieder geval ouder zijn dan het AIDA-rapport waarvan de gemachtigde gebruik maakt, niet aantoonde dat de inlichtingen waarop de gemachtigde zich heeft gebaseerd om vast te stellen dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of op artikel 4 van het Handvest, incorrect zijn of dat de gemachtigde op foutieve, onzorgvuldige, kennelijk onredelijke of disproportionele wijze tot zijn besluit is gekomen. Door op algemene wijze de procedurele tekortkomingen op te sommen die de Zweedse parlementaire ombudsman en de kanselier van justitie hebben vastgesteld zonder deze concreet te verduidelijken of de omstandigheden hier rond toe te lichten, maakt verzoeker tevens niet aannemelijk dat voornoemde elementen dermate ernstig zijn dat kan worden besloten dat de Zweedse asielprocedures en de opvangsystemen systeemfouten bevatten die zullen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De Raad herhaalt dat verzoeker op concrete wijze precieze elementen dient aan te reiken die toelaten vast te stellen dat de bestreden beslissing *in casu* steunt op een incorrecte feitenvinding, miskenning van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van het gebruikte AIDA-rapport dan wel onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is, wat hij met voorgaand betoog nalaat te doen.

Verzoeker stelt dat in de context van de Dublinprocedure moet worden opgemerkt dat het Zweedse migratieagentschap geen individuele garanties vraagt voorafgaand aan een overdracht, zelfs niet in het geval van kwetsbare gezinnen naar landen als Italië, maar toont niet aan welk belang hij heeft bij zijn betoog, nu hij geenszins stelt, nog minder aannemelijk maakt, dat hij in een andere, derde, lidstaat een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend en er aldus geen indicatie is dat hij in het kader van een Dublinprocedure door Zweden zal worden overgedragen aan een andere lidstaat.

De Raad ziet ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog dat het migratieagentschap de minderjarigheid van asielzoekers beoordeelt en dat deze beoordelingen zwaar bekritiseerd zijn, met name door de medische gemeenschap, nu niet wordt betwist dat verzoeker meerderjarig is.

Verzoeker wijst tevens op verschillende problemen met betrekking tot de toegang tot een advocaat voor asielzoekers en stelt in dit verband vooreerst dat het Zweedse migratieagentschap in de meeste gevallen zelf de advocaat aanwijst, wat, zo betoogt hij, natuurlijk vragen oproept over de onafhankelijkheid. Hij maakt met zijn betoog echter niet aannemelijk dat hij zelf geen andere advocaat kan aanstellen indien hij dat wenst.

Hij betoogt verder dat asielzoekers geen recht op bijstand hebben van een advocaat in Dublinprocedures (met uitzondering van niet-begeleide minderjarigen of op volstrekt uitzonderlijke gronden), dat er in de praktijk in eerste aanleg geen advocaat beschikbaar is in Dublinzaken, dat de migratierechtbanken ook zeer restrictief zijn bij het aanstellen van raadslieden, zodat de asielzoeker ofwel alleen in beroep moet gaan of steun moet zoeken bij vrienden of ngo's, dat er geen openbare juridische adviesverlening beschikbaar is voor aanvragers in de eerste fase van hun aanvraag voor internationale bescherming (de zogenaamde registratiefase: eerste interview, beoordeling van bijzondere procedurele noden, medisch onderzoek, enzovoort), dat als algemene regel geen rechtsbijstand wordt verleend in gevallen die vallen onder de gronden van niet-ontvankelijkheid (behalve in uitzonderlijke gevallen: NBMV, en in bijzonder gevoelige gevallen als gevolg van factoren zoals leeftijd of geestesziekte), dat de betrokkene bij een volgende asielaanvraag geen recht op bijstand heeft van een advocaat in het kader van de rechtsbijstandsregeling, noch op een gratis tolk, dat asielzoekers een beroep kunnen doen op ngo's voor advies, maar dat veel ngo's hun dienstverlening aan asielzoekers beperkt hebben, dat asielzoekers gratis rechtsbijstand kunnen vragen tijdens de beroepsfase, maar dat dit recht niet automatisch wordt verleend, dat het afhangt van de beoordeling van de kans van slagen van het beroep door de rechter, dat verschillende ngo's (bijvoorbeeld Swedish Refugee Law Center, Save the Children, Amnesty Sweden en Stockholm City Mission) meldden dat individuele aanvragen voor internationale bescherming negatief beïnvloed konden worden omdat aanvragers hun raadsman niet konden ontmoeten vanwege covid 19-beperkingen, dat er bovendien geen speciale eisen worden gesteld aan advocaten met betrekking tot hun kennis van asielrecht, buitenlands beleid en migratie, dat het aan het migratieagentschap is om zich ervan te vergewissen dat de raadsman voldoende bekwaam is voor de uit te voeren taak wanneer hij een raadsman in dienst neemt, dat het agentschap in de praktijk van mening is dat een rechtendiploma voldoende is om een raadsman aan te stellen, zonder zijn of haar opleiding en/of ervaring te controleren, dat het niveau van voorbereiding en bekwaamheid van advocaten en raadslieden op dit gebied bijgevolg zelden adequaat is, en dat de administratie bovendien slechts het honorarium dekt voor acht tot tien werkuren, wat betekent dat, afhankelijk van de toewijding van de advocaten aan de zaak, hun inzet aanzienlijk kan variëren. Verzoeker citeert in dit verband een passage uit het AIDA-rapport, update 2022, en stelt verder dat raadslieden in de procedure om internationale bescherming niet onderworpen zijn aan enige vorm van test op dit rechtsgebied (een rechtsgebied dat in Zweden niet hoog gewaardeerd wordt in de advocatuur en dat daarom aanleiding geeft tot zeer weinig opleiding op dit gebied), wat betekent dat er sprake kan zijn van een zeer willekeurig (en ongelijk) competentieniveau, wat soms ten koste gaat van de beschermingsgronden van de asielzoeker. Verder klaagt verzoeker aan dat het recht om een klacht in te dienen als de aangestelde raadsman zijn of haar taken niet naar behoren uitvoert en om een nieuwe advocaat te vragen in de praktijk echter zelden wordt toegekend, aangezien advocaten hun professionele verplichtingen ernstig geschonden moeten hebben om van een zaak te worden verwijderd. Verzoeker vervolgt dat het migratieagentschap zeer vaak gebruik maakt van videoconferenties voor hoorzittingen (bijna de helft van de zaken in 2020 en tussen 70 en 80% van de zaken begin 2021), wat de kwaliteit van deze hoorzittingen aanzienlijk aantast en de problemen om zich uit te drukken verhoogt voor asielzoekers in het licht van de opbouw van een vertrouwensband, dat het immers bijzonder moeilijk is voor een asielzoeker om zich op een passende wijze uit te drukken betreffende gevoelens, zoals de vrees voor vervolging, net zoals het moeilijk is voor de autoriteiten om nauwkeurig de geloofwaardigheid van de asielzoeker te beoordelen door middel van ondervragingstechnieken op afstand.

De Raad wijst er vooreerst op dat de geschetste situatie in lijn is met artikel 20 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn). Zo blijkt dat voor procedures in eerste aanleg de Procedurerichtlijn niet spreekt van een verplichting om in kosteloze rechtsbijstand te voorzien, maar wel voor beroepsprocedures, doch wat deze beroepsprocedures betreft stelt artikel 20, 3° van de Procedurerichtlijn uitdrukkelijk dat lidstaten kunnen bepalen dat de kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging niet wordt aangeboden wanneer het beroep volgens de rechterlijke instantie of een andere bevoegde autoriteit geen reële kans van slagen heeft. Verzoeker toont verder ook niet aan dat hij, mocht hij geen beroep kunnen doen op een gratis advocaat, de kosten van juridische bijstand niet zou kunnen dragen. Daarnaast kan worden opgemerkt dat verzoeker niet aangeeft naar aanleiding van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming moeilijkheden te hebben ondervonden inzake juridische bijstand.

Waar hij stelt dat individuele aanvragen voor internationale bescherming negatief beïnvloed konden worden omdat aanvragers hun raadsman niet konden ontmoeten op basis van een rapport van 2022, toont hij niet aan dat er heden nog covid-19 beperkingen gelden die verhinderen dat hij zijn raadsman kan ontmoeten. In zoverre verzoeker de bekwaamheid in vraag stelt van de door het Zweeds migratieagentschap aangestelde advocaten, merkt de Raad op dat het loutere gegeven dat een rechtendiploma voldoende is om een raadsman aan te stellen en deze raadslieden in de procedure niet onderworpen zijn aan enige vorm van test over dit rechtsgebied nog niet maakt dat iedere door het Zweeds migratieagentschap aangestelde advocaat onbekwaam is om verzoeker bij te staan en te vertegenwoordigen tijdens de asielprocedure. Bovendien herhaalt de Raad dat mocht verzoeker twifelen aan de bekwaamheid van de door het Zweedse migratieagentschap aangestelde advocaten en/of zijn recht om een klacht in te dienen niet wordt toegekend,

het hem vrij staat een eigen advocaat aan te stellen. Er blijkt niet dat hij de kosten van juridische bijstand niet zou kunnen dragen.

Verzoeker maakt met zijn betoog in geen geval aannemelijk dat het voor hem onmogelijk zal zijn zich te laten bijstaan door een (bekwame) advocaat bij de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming in Zweden.

Waar verzoeker stelt dat het migratieagentschap zeer vaak gebruik maakt van videoconferenties voor hoorzittingen, wat de kwaliteit van deze hoorzittingen aanzienlijk aantast en de problemen om zich uit te drukken verhoogt voor asielzoekers in het licht van de opbouw van een vertrouwensband, dat het immers bijzonder moeilijk is voor een asielzoeker om zich op een passende wijze uit te drukken betreffende gevoelens, zoals de vrees voor vervolging, net zoals het moeilijk is voor de autoriteiten om nauwkeurig de geloofwaardigheid van de asielzoeker te beoordelen door middel van ondervragingstechnieken op afstand, wijst de Raad er vooreerst op dat door te verwijzen naar het gebruik van videoconferenties voor hoorzittingen in 2020 en begin 2021 – periode waarin elk land bepaalde aanpassingen diende door te voeren omwille van covid-19 – verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat heden nog steeds (frequent) gebruik wordt gemaakt van deze techniek voor hoorzittingen. De Raad merkt in dit verband op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat deze interviewtechniek niet de nieuwe procedure inhouden, maar in de eerste plaats worden gebruikt voor verzoekers die ver van de plaats van gehoor verblijven en om kosten en reistijd te beperken, of wanneer speciale noden een video-gehoor meer gepast maken.

Evenmin toont hij aan om voornoemde redenen blootgesteld te zullen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van Handvest.

Verzoeker betoogt verder dat er ook problemen zijn vastgesteld met tolken, dat tolken soms geen gedetailleerd verslag geven van wat er is gezegd, waardoor de beschermingsfunctionaris soms concludeert dat het verhaal van de asielzoeker niet geloofwaardig is vanwege de vage bewoordingen van zijn of haar verhaal, dat met het toegenomen gebruik van videoconferenties in 2020 en nog meer in 2021, de risico's in dit opzicht nog groter kunnen zijn wanneer de verzoeker en de tolk zich niet in dezelfde ruimte bevinden. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker in dit verband een aantal hypothesen verwoordt, maar niet concreet aannemelijk maakt dat hij in zijn specifieke geval om voornoemde redenen zou worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat asielzoekers in Zweden in de praktijk onvoldoende informatie over de procedures, hun rechten en hun plichten ontvangen, maar toont niet aan dat hij zich in dit verband niet kan laten bijstaan door een raadsman die hem kan informeren. Ook in dit kader kan erop gewezen worden dat verzoeker in het kader van voorliggende procedure wordt bijgestaan door een advocaat en niets hem belet zich reeds te informeren over het verloop van de procedure in Zweden en hierop te anticiperen. Evenmin toont hij met zijn betoog aan dat de Zweedse asielprocedures en de opvangsystemen systeemfouten bevatten die in zijn geval zullen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Met het betoog dat de beroepsprocedure schriftelijk is en een hoorzitting alleen mogelijk is als daarom wordt verzocht en als het ook nuttig wordt geacht voor het onderzoek of als de zaak daardoor snel kan worden afgehandeld, maakt hij dit evenmin concreet aannemelijk.

In een volgend punt gaat verzoeker in op een studie aangaande lacunes wat betreft de procedurele garanties voor vrouwen. Als man heeft verzoeker evenwel geen enkel belang bij dit punt.

(4) Verzoeker stelt verder betreffende 'de capaciteit van het opvangsysteem en de opvangomstandigheden' dat de massale komst van nieuwe asielzoekers een grote invloed heeft op de capaciteit van opvangsystemen, vooral omdat Zweden een groot aantal opvangplaatsen heeft teruggedroefd na de daling van het aantal nieuwkomers na 2016, dat het migratieagentschap het aantal opvangplaatsen tussen 2016 en 2019 heeft teruggebracht van 122 708 naar 49 316, dat een aantal organisaties zoals Save the Children en de Kerk van Zweden in 2020 echter waarschuwden dat deze vermindering van de opvangcapaciteit geen rekening hield met de belangen van kinderen, dat de lengte van de asielprocedures bovendien een impact hebben op het opvangsysteem, waardoor er minder plaatsen beschikbaar zijn voor nieuwkomers, dat de gemiddelde duur van een asielprocedure is geëvolueerd van 166 dagen in 2022, naar 195 in 2023 en naar 187 in 2024, dat extreemrechtse groeperingen opvangcentra hebben aangevallen en angst hebben gezaaid onder de bevolking, dat bepaalde categorieën asielzoekers hun recht op opvang en dus op menswaardige levensomstandigheden verliezen, waarbij verzoeker verwijst naar een passage uit het AIDA-rapport over Zweden, update 2025, en verder, in het licht van voornoemd AIDA-rapport toelicht dat er maar een paar collectieve wooneenheden voor vrouwen zijn, hoewel zij bijzonder kwetsbaar zijn en vaak het slachtoffer zijn van intimidatie en seksueel geweld, en dat veel misdaden of incidenten niet worden gemeld door asielzoekers uit angst, gebrek aan vertrouwen in de autoriteiten of uit angst om de asielprocedure in gevaar te brengen.

Betreffende de capaciteit van het opvangsysteem, wijst verzoeker aldus op het terugschroeven van het aantal opvangplaatsen, de bezorgdheid hierover en het verminderde aantal plaatsen voor nieuwkomers, doch blijkt uit zijn betoog niet dat er heden in Zweden sprake zou zijn van een gebrek aan opvangplaatsen. Hoe dan ook heeft verzoeker gesteld dat hij in Zweden kon worden opgevangen door zijn broer.

Door op algemene wijze te verwijzen naar de opvangomstandigheden in Zweden, slaagt verzoeker er niet in om de motieven in de bestreden beslissing dienaangaande te ontkrachten of te weerleggen, noch maakt hij hiermee aannemelijk dat de Zweedse opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoeker kan, in het licht van voornoemde motivering, niet zonder meer verwijzen naar en citeren uit het AIDA-rapport, zonder concreet en precies te argumenteren waarom de visie van de gemachtigde – die de in het AIDA-rapport genomen standpunten niet van die aard acht dat ze doen besluiten dat er in Zweden sprake is van systematisch falen of onvermogen – kennelijk onredelijk, niet correct of onzorgvuldig zou zijn. Verzoeker kan zich er niet mee tevreden stellen louter te citeren uit bepaalde pagina's in een rapport dat ook door de gemachtigde wordt aangewend om te besluiten dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen. Hij dient op concrete wijze precieze elementen aan te reiken die toelaten vast te stellen dat dit besluit in casu steunt op een incorrecte feitenvinding, miskennis van de voorliggende gegevens, een partiële of selectieve lezing van de gebruikte rapporten dan wel kennelijk onredelijk is, wat hij nalaat te doen.

Verzoeker stelt verder dat er ook een ernstig gebrek is aan georganiseerde activiteiten tijdens de asielprocedure, dat er in de praktijk zeer weinig integratieactiviteiten - zowel sociale als culturele - zijn voor asielzoekers tijdens de lange procedure, dat hoewel sommige gesubsidieerde ngo's alleen in bepaalde centra in bepaalde steden integratieactiviteiten hebben kunnen opzetten, dat zelfs deze sinds 2020 zwaar getroffen zijn door de pandemie, om nog maar te zwijgen van het feit dat ze niet noodzakelijk gratis zijn. Met zijn betoog waarin hij verwijst naar zeer weinig integratieactiviteiten, toont verzoeker niet aan dat hij niet kan deelnemen aan integratieactiviteiten. Waar hij stelt dat deze activiteiten niet noodzakelijk gratis zijn, toont hij ook niet aan dat hij de kost van dergelijke activiteiten niet kan dragen. Verzoeker toont tevens geenszins aan dat het gebrek aan toegang tot integratieactiviteiten, al dan niet kosteloos, dermate ernstig is dat blijkt dat de Zweedse asielprocedures en de opvangvoorzieningen systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In zoverre verzoeker nog stelt dat er de afgelopen jaren gevallen zijn geweest van fysiek, mentaal en seksueel misbruik van minderjarigen door personeel van opvangcentra en hij in dit verband verwijst naar een artikel van 2019, maakt hij niet concreet aannemelijk dat, hoewel dergelijk misbruik per definitie verwerpelijk is, het niet gaat om alleenstaande gevallen noch dat geen actie werd ondernomen nadat werd vastgesteld dat bepaalde personsleden dergelijk misbruik hadden gepleegd. Bovendien is dit wederom voor verzoeker irrelevant als volwassen man.

Verzoeker betoogt tevens dat actoren zoals de parlementaire ombudsman, het Zweedse Rode Kruis, het comité ter voorkoming van foltering, ngo's en de kanselier van justitie hun bezorgdheid hebben geuit over het gebruik van detentie van asielzoekers en dat zij onder andere kritiek hebben geuit op het onvoldoende gebruik van toezicht als alternatief voor detentie, bepaalde onrechtmatige detenties, de plaatsing van gedetineerden in gevangenissen of politie-inrichtingen, de detentie van kinderen zonder toepassing van het beginsel van het hoger belang van het kind in een derde van de gevallen (ondanks de ingrijpende en negatieve gevolgen voor de gezondheid en ontwikkeling van kinderen die uit onderzoek op dit vlak naar voren komen), tekortkomingen in de toepassing van de wet, de plaatsing van asielzoekers en illegale migranten in politiecellen of gevangenissen, het gebrek aan garantie van bepaalde grondrechten van gedetineerden, het gebrek aan duidelijke individuele beoordeling in bepaalde beslissingen, de totaal ongepaste plaatsing in detentie van bepaalde mensen met psychologische problemen, voornamelijk door een gebrek aan middelen, het gebrek aan informatie voor gedetineerden over hun rechten (met name op het gebied van bezoeken) en het gebrek aan voldoende beoordeling van de evenredigheid, dat mensen die het slachtoffer zijn geweest van marteling of die extreem kwetsbaar zijn niet uitgesloten worden van detentie, ondanks internationale aanbevelingen in tegengestelde zin. Door louter de punten van kritiek die door de parlementaire ombudsman, het Zweedse Rode Kruis, het comité ter voorkoming van foltering, ngo's en de kanselier van justitie op het detentiebeleid in Zweden werden gemaakt, op te sommen zonder deze concreet te verduidelijken of de omstandigheden hierrond uiteen te zetten, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat voornoemde elementen dermate ernstig zijn dat kan worden besloten dat de Zweedse asielprocedures en de opvangsystemen systeemfouten bevatten die in zijn geval zullen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat asielzoekers aan de grens weinig toegang hebben tot ngo's en de UNHCR, maar toont niet aan dat hij aan de grens zal verblijven, nu uit de thans bestreden beslissing blijkt dat de Zweedse instanties vragen om verzoeker over te dragen via de luchthaven van Gothenburg. Bovendien kan het

hebben van weinig toegang tot ngo's en de UNHCR niet beschouwd worden als dermate ernstig dat kan worden besloten dat de Zweedse asielprocedures en de opvangsystemen systeemfouten bevatten die in zijn geval zullen resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt verder dat het aantal geesteszieken en/of mensen die het risico lopen zelfmoord te plegen sterk toeneemt onder asielzoekers en recent aangekomen immigranten, en meer specifiek onder jongeren, dat het zelfmoordcijfer onder jonge asielzoekers maar liefst 51,2 per 100 000 mensen bedroeg (vergeleken met een cijfer van slechts 5,2 per 100 000 voor de algemene bevolking in dezelfde leeftijdsgroep) en de prevalentie van posttraumatische stressstoornis onder jonge nieuwkomers enorm is, wat steun vindt in het AIDA-rapport. Hij betoogt dat dit de moeilijke asiel- en opvangomstandigheden in Zweden weerspiegelt maar laat na om dit verband concreet te duiden. Er blijkt uit voornoemde informatie immers niet, minstens verduidelijkt verzoeker niet in zijn verzoekschrift waaruit dit zou blijken, dat het hoge zelfmoordcijfer onder jonge asielzoekers te wijten is aan de "*moeilijke asiel- en opvangomstandigheden*" in Zweden. Verder heeft verzoeker in zijn Dublingehoor verklaard geen gezondheidsproblemen te hebben.

Verzoeker komt verder wederom terug op het politiek akkoord "*Tido*", waarover de Raad reeds heeft gesteld dat aanpassingen die in lijn zijn met de minimumnormen op Europees vlak, bezwaarlijk als systeemfouten kunnen worden beschouwd. Verzoeker haalt ook aan dat het recht op opvang vervalt indien de verwijderingsbeslissing in werking is getreden. Dit zou voor verzoeker relevant kunnen zijn gezien het akkoord op artikel 18 (1) d van de Dublin III-verordening, maar de Raad hecht veel belang aan het feit dat verzoeker zelf verklaarde dat zijn verwijderingsbeslissing werd geschorst omwille van de oorlog.

(5) Verzoeker betoogt betreffende 'de toegang tot de arbeidsmarkt, onderwijs en gezondheidszorg en de gebreken in de ondersteuning tot integratie' dat asielzoekers niet automatisch recht op werk hebben, vooral zij die afkomstig zijn van veilige landen, dat het migratieagentschap vroeger betaalde voor werkverzekeringen om de toegang van asielzoekers tot de arbeidsmarkt te vergemakkelijken, maar dat dat niet langer het geval is, dat asielzoekers bovendien over het algemeen niet kunnen werken in sectoren die gecertificeerde vaardigheden vereisen, zoals de gezondheidszorg, zodat hun keuzes in de praktijk beperkt zijn tot de ongeschoolde sector, dat banen niet gemakkelijk te vinden zijn vanwege de taalvereisten en de algemene situatie op de arbeidsmarkt met een hoge jeugdwerkloosheid en een algemene werkloosheid van 8,3% in 2020 en 7,5 % in 2022, dat migranten geconfronteerd worden met een nog hoger werkloosheidspercentage, dat het jaren duurt voordat nieuwkomers zich op de arbeidsmarkt hebben gevestigd, dat slechts 48,5% van de mensen die in 2011 een verblijfsvergunning kregen na vijf jaar een baan had en 49,3% na drie jaar, dat belemmeringen voor vluchtelingen en migranten bij het vinden van een baan onder andere een gebrek aan taalvaardigheden, de ingewikkelde procedure voor het valideren van diploma's, de acute ongelijkheid tussen mannen en vrouwen wat betreft toegang tot de arbeidsmarkt binnen de migrantenpopulatie, het gebrek aan laaggeschoolde banen en de houding van de gastsamenleving zijn, dat de weinige asielzoekers die het recht hebben om te werken alleen toegang hebben tot laaggeschoolde, laagbetaalde jobs en dat het arbeidsmigrantensysteem in Zweden de laatste jaren bekritiseerd werd omwille van zijn beperkingen in het voorkomen van uitbuiting van werknemers. Er blijkt eveneens dat men voldoende moet verdienen om een arbeidsvergunning te kunnen verkrijgen.

Hoewel uit het betoog van verzoeker kan worden afgeleid dat zijn toegang tot de arbeidsmarkt onderhevig is aan toestemming en beperkt is tot "*laaggeschoolde, laagbetaalde jobs*" en dat er zekere belemmeringen bestaan bij het vinden van een baan, blijkt uit voornoemd betoog niet dat hem de toegang tot de Zweedse arbeidsmarkt volledig wordt ontzegd noch dat het onmogelijk is om werk te vinden. Verzoeker laat na om ter gelegenheid van zijn verzoekschrift concreet toe te lichten waarom een beperkte toegang tot de arbeidsmarkt in Zweden en het bestaan van belemmeringen voor het vinden van een baan ertoe zou leiden dat hij wordt blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. De Raad merkt in dit verband nog op dat de hoge drempel van ernst opdat kan worden gesproken over een onmenselijke of vernederende behandeling, niet wordt bereikt in situaties die louter worden gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon (cfr. HvJ 19 maart 2019, Jawo, C-163/17, pt 92-93).

Verzoeker betoogt dat mensen die ouder zijn dan achttien jaar wanneer ze in Zweden toekomen, geen recht hebben op toegang tot middelbaar onderwijs maar gaat eraan voorbij dat in het AIDA-rapport (p. 102) tevens wordt gesteld: "*This being said, there is nothing that officially restricts or stops municipalities from offering upper secondary education if they have the possibility to enrol more students*", zodat niet blijkt dat verzoeker, als volwassen persoon, niet kan genieten van middelbaar onderwijs. Hij stelt verder dat met de inwerkingtreding van de tijdelijke wet in 2016 (en restrictief inzake migratie) de toegang tot hoger middelbaar onderwijs is beperkt, dat belemmeringen voor de toegang tot basis- en secundair onderwijs die de afgelopen jaren zijn vastgesteld, onder andere zijn als volgt: onvoldoende leraren in bepaalde vakken en onvoldoende leraren die voldoende zijn opgeleid voor multiculturele omgevingen, evenals een gebrek aan klasruimte als gevolg van de grote instroom van nieuwe leerlingen sinds 2015. Verzoeker toont hiermee niet aan dat er omwille van de beperkte toegang tot middelbaar onderwijs een eventuele ernstige vrees bestaat dat de

Zweedse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Zweden voor verzoekers om internationale bescherming, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat geenszins blijkt dat verzoeker, die tijdens zijn gehoor verklaarde dat hij reeds tot het vijfde middelbaar naar school is gegaan en ondertussen 31 jaar is, nog secundair onderwijs behoeft.

Verzoeker stelt verder dat de maandelijkse toelagen die aan asielzoekers worden toegekend, overeenstemmen met de bedragen die in 1994 zijn vastgesteld, dat ze dus absoluut ontoereikend zijn om de huidige kosten van levensonderhoud te dekken en veel lager zijn dan de sociale uitkeringen die aan Zweedse onderdanen worden toegekend, dat hoewel veel ngo's bij de staat hebben gelobbyd om de bedragen te verhogen om ze in overeenstemming te brengen met de huidige kosten van levensonderhoud, er tot op heden geen verandering is doorgevoerd. Verzoeker gaat ook nog in op hen die tijdelijke bescherming hebben gekregen en een even lage financiële steun krijgen als asielzoekers. Opnieuw is dit irrelevant voor verzoeker, aangezien hij niet valt onder de categorie van tijdelijk beschermden, dat specifiek op Oekraïners betrekking heeft.

De Raad merkt op dat verzoeker verklaarde dat hij twee broers heeft in Zweden. Indien de toelagen niet zouden volstaan voor een menswaardig bestaan, kan verzoeker rekenen op de steun van diens broers. In het licht van het voorgaande maakt verzoeker met zijn algemeen betoog niet aannemelijk dat er omwille van de beperkte maandelijkse toelagen voor asielzoekers een eventuele ernstige vrees bestaat dat de Zweedse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Zweden voor Dublinterugkeerders systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker betoogt omtrent de gezondheidszorg dat asielzoekers in Zweden, afgezien van gynaecologische en prenatale zorg en behandeling van infectieziekten, alleen recht hebben op medische noodhulp, tandheelkundige noodhulp en gezondheidszorg "*die niet kan wachten*", dat de zorg ook onderworpen is aan een systeem van eigen bijdragen, dat wordt opgemerkt dat latere asielzoekers geen recht hebben op gesubsidieerde gezondheidszorg en dat hun dagvergoeding wordt verlaagd, dat het agentschap voor volksgezondheid in Zweden bij vreemdelingen een overrepresentatie heeft geconstateerd van personen die geïnfecteerd zijn met covid-19 en dit omwille van socio-economische factoren die het onderhouden van een goede gezondheid voor vele vreemdelingen verhinderen, alsook dat het personeel dat in opvangcentra werkt, ambtenaren zijn en geen personeel dat gespecialiseerd is in sociale en psychologische hulpverlening, dat hij dan ook de beperkte aanwezigheid van gespecialiseerd personeel (over het algemeen van ngo's) in het beheer van opvangcentra betreurt, met inbegrip van het gebrek aan tolken, maatschappelijk werkers, artsen en leerkrachten, maar laat na toe te lichten op welke manier deze informatie wijst op het bestaan van systeemfouten in de Zweedse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Zweden voor Dublinterugkeerders, die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Ter volledigheid wijst de Raad erop dat verzoeker ook niet verduidelijkt welke zorgen of hulpverlening hij behoeft, nog minder dat een gebrek aan deze zorgen voor hem zou resulteren in een onmenselijke of vernederende behandeling, zodat hij niet aantoont welk belang hij heeft bij dit betoog.

Hij stelt in dit verband verder dat toegang tot professionele gezondheidszorg in theorie ook mogelijk is, maar dat er een tekort is aan beschikbare specialisten door onvoldoende publieke middelen, dat de Zweedse wet- en regelgeving bovendien een averechts effect hebben gehad op veel van de inspanningen van de belangrijkste actoren die zich inzetten om psychische aandoeningen onder asielzoekers en nieuw aangekomen immigranten terug te dringen, dat het ook betreurenswaardig is dat slachtoffers van foltering, die gerehabiliteerd moeten worden, niet altijd snel hulp krijgen, dat de wachtrijen voor behandeling lang en talrijk zijn, maar stelt niet, nog minder toont hij aan, dat hij lijdt aan een psychische aandoening of het slachtoffer is van foltering, waardoor hij geestelijke gezondheidszorg nodig heeft, zodat de Raad ook hier niet inziet welk belang hij heeft bij dit betoog.

Verzoeker stelt dat de voorbereiding op het grote aantal asielzoekers in Zweden sinds 2015 niet toereikend is geweest en dat dit in veel delen van het land de huisvestingssituatie, het recht op onderwijs en de toegang tot gezondheidszorg onder druk heeft gezet, dat wat de integratiemogelijkheden voor buitenlanders betreft, er een aantal problemen aan het licht gekomen zijn, in die mate zelfs dat sommige politici van mening zijn dat het integratiebeleid van de grote stromen migranten is mislukt, dat het onder meer gaat om het tekort aan huisvesting in veel regio's en gemeenten, vooral voor grote gezinnen, de trage integratie op de arbeidsmarkt, het tekort aan leerkrachten om aan de nieuwe eisen van het onderwijsstelsel te voldoen en toenemend racisme en xenofobie in sommige delen van het land, dat het grootste obstakel voor integratie de segregatie van het land is, vooral wat betreft huisvesting (die schaars is en moeilijk toegankelijk vanwege de hoge kosten), dat deze situatie niet alleen racisme en vreemdelingenhaat in de hand werkt, maar ook een impact heeft op de sociale en onderwijskansen, vooral voor kinderen, maar toont met dit vaag en algemeen betoog

en mede gelet op het voorgaande en op hetgeen wat volgt, niet concreet aan dat er ernstig moet gevreesd worden dat de Zweedse asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Zweden voor verzoekers om internationale bescherming, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

(6) Tot slot zet verzoeker een betoog uiteen omtrent 'racisme, vreemdelingenhaat, de opkomst van extreemrechts en aanzetten tot haat' in Zweden.

Hij stelt dat het breekpunt in de gastvrije geest van Zweedse politici en de bevolking voor veel waarnemers in verband kan worden gebracht met de asielcrisis van 2015, met een recordaantal van 163 000 asielzoekers die dat jaar in Zweden arriveerden, dat sindsdien het tij gekeerd is, dat vanaf het jaar nadien de verblijfsvoorwaarden zijn aangescherpt en de reikwijdte van de anti-immigratieretoriek in het hele land aanzienlijk is toegenomen, zowel op politiek niveau als op het niveau van de bevolking en de media, dat de verscherping van de grenscontroles en de wetswijzigingen in Zweden een impact hebben gehad op het internationale beschermingssysteem van het land en op de manier waarop de burgers migranten en vluchtelingen zien, wat heeft geleid tot een toename van racisme en xenofobie in het land, dat de Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie (ECRI) de noodklok luidt, dat in Zweden racistische en xenofobe taal wijdverspreid is, ondanks aanzienlijke inspanningen om dit te voorkomen, dat de Commissie met name bezorgd is over het feit dat het in Zweden nog steeds niet verboden is om genocide, misdaden tegen de mensheid of oorlogsmisdaden met een racistisch oogmerk openlijk te ontkennen, te bagatelliseren, te rechtvaardigen of te vergoelijken, dat er geen wettelijke bepaling is die het oprichten of leiden van een groep die racisme propageert, het steunen van een dergelijke groep of het deelnemen aan de activiteiten ervan strafbaar stelt, dat Zweden niet voorziet in het concept van discriminatie op basis van taal en segregatie, dat Zweden wetgeving zou moeten aannemen die het mogelijk maakt om alle overheidsfinanciering van partijen die racisme propageren in te trekken of deze zelfs te ontbinden en dat de Europese Commissie Zweden ook heeft opgeroepen om de Europese wetgeving van 2008 die uitingen van racisme en vreemdelingenhaat strafbaar stelt, volledig om te zetten.

Verder haalt hij aan dat er berichten zijn over de sterke opkomst van extreemrechts in Zweden en de aanwezigheid daarvan in het politieke circuit, en er bezorgdheid is over de toename van racistische of xenofobe opmerkingen over asielzoekers en vluchtelingen, om nog maar te zwijgen van de aanvallen op opvangcentra voor migranten die sinds 2015 werden vastgesteld, dat extreemrechtse anti-immigratiepartijen, zoals de Zweedse Democraten, inderdaad een grotere politieke aanwezigheid hebben gekregen, dat de Zweedse Democraten al lang voor 2015 de basis hadden gelegd voor een meer gericht anti-islam discours door de islam als publieke vijand nummer één te beschouwen, dat Åkesson in 2009 zei: *"Als Zweedse democraat zie ik dit [de islam en moslims in Zweden] als onze grootste buitenlandse bedreiging sinds de Tweede Wereldoorlog... De belangrijkste vertegenwoordigers van de moslimgemeenschap zullen de invoering van de sharia in Zweden eisen; het Zweedse gemeentelijke gezondheidsbestuur zal belastinggeld gebruiken om perfect gezonde jonge jongens te besnijden; het verkrachtingscijfer in Zweden zal hoger zijn en moslimmannen zullen zwaar vertegenwoordigd zijn onder de verkrachters; dat Zweedse zwemclubs aparte roosters voor vrouwen en mannen zullen invoeren."*, dat de Zweedse Democraten in hun toespraken vier beleidsdoelstellingen hebben benadrukt: een migratiebeleid dat een einde maakt aan de immigratie van asielzoekers, een hervormd welvaartsstelsel, een *"verenigd land"*; en een *"veilige samenleving"* die Zweden beschermt tegen *"islamisme of enig ander extremisme"*, dat ze de verantwoordelijkheid voor de problemen van het systeem vaak bij immigranten leggen, vooral bij diegenen die zichtbaar moslim zijn, en insinueren dat vluchtelingen een van de belangrijkste bronnen van druk op de sociale voorzieningen zijn, gezien het werkloosheidscijfer onder buitenlanders, dat de vermeende druk op de sociale voorzieningen door werkloze migranten heeft plaatsgemaakt voor een discours van sociaal chauvinisme. Verzoeker stelt aldus een toename vast van xenofobie, in het bijzonder islamofobie (angst voor moslimkinderen op scholen, angst voor een afname van de kwaliteit van de gezondheidszorg, angst voor degradatie, angst voor criminaliteit in buurten met meer immigranten, associatie van bepaalde misdaden aan sociaal-culturele factoren die verband houden met de islam, angst voor 'religieuze concessies' gedaan aan moslims die 'moeten' assimileren in het seculiere Zweden, angst voor nieuwe aanslagen op Zweedse bodem, voeding van een gevoel van onveiligheid tegenover de groeiende immigratie, wrok over de groeiende inkomensongelijkheid), gecombineerd met een wrok over het feit dat ze in het verleden *"te vrijgevig"* zijn geweest met migranten en dat ze lange tijd een veel te hoog migratieniveau hebben gehad, dat veel van de ondervraagde Zweden er daarom voorstander van waren om de asielmigratie helemaal stop te zetten.

Hij vervolgt dat de 'alternatieve' media een niet te verwaarlozen rol spelen in de verspreiding van xenofobe ideeën in Zweden, met uitgebreide - en vertekende (verhevigde, bijna continue stroom van sensatieverhalen over culturele botsingen met moslims, valse rapporten, onjuiste correlaties) - berichtgeving over kwesties met betrekking tot immigratie, cultuurbotsing en misdaad, terwijl de reguliere media zelden vraagtekens zetten bij de beweringen van de 'alternatieve' media, zodat deze causale bevestigingen met racistische connotatie

meer en meer het overheersende discours binnendringen, dat de covid-19 gezondheidscrisis racistisch misbruik en haatmisdrijven heeft verergerd en dat covid-19 steeds vaker wordt gebruikt als voorwendsel voor xenofobe en racistische aanvallen of agressieve houdingen tegen mensen van Aziatische afkomst, dat mensen beledigd zijn, lastiggevallen zijn, te horen kregen dat ze het openbaar vervoer moesten verlaten en sociaal werden afgewezen.

Verzoeker toont geenszins aan op welke wijze deze informatie een invloed heeft op het onderzoek of ernstig moet gevreesd worden dat de Zweedse asielpcedure en de opvangvoorzieningen in Zweden voor verzoekers om internationale bescherming, met name specifiek voor Dublinterugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Geen enkele lidstaat is volledig vrij van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoekers om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Zweden worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III-Verordening, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel in het AIDA-rapport kritische bemerkingen worden gelezen bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Zweden, zoals verzoeker doorheen zijn verzoekschrift extreem uitgebreid uiteengezet heeft, blijkt hieruit niet dat deze tekortkomingen kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en dat de Zweedse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het verlenen van toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport noopt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Zweden dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Zweden worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten is onvoldoende om tot dit besluit te komen. Door in zijn middel een aantal van deze problemen te verwoorden, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde geen deugdelijk onderzoek zou hebben verricht of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geconcludeerd dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van verzoeker aan Zweden een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Gelet op wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij overdracht naar Zweden zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang van verzoekers om internationale bescherming en, in het bijzonder Dublinterugkeerders, en de behandeling van beschermingsverzoeken aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat de door hem in zijn verzoekschrift verschaft informatie enerzijds het risico aantoont dat zijn asielaanvraag niet correct zal worden behandeld en anderzijds het risico aantoont dat hij slachtoffer wordt van vernederende of zelfs onmenselijke levensomstandigheden.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de gemachtigde ernstig heeft onderzocht of verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming en Dublinterugkeerder, bij zijn overdracht naar Zweden zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van zijn persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielpcedure, doch heeft vastgesteld dat dit niet blijkt.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest aannemelijk maakt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel of het bestaan van een manifeste appreciatiefout blijkt in dit verband evenmin.

Artikel 3 (2), tweede en derde lid van de Dublin III-Verordening luidt, het weze herhaald, als volgt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van

hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.

Indien de overdracht uit hoofde van dit lid niet kan geschieden aan een op grond van de criteria van hoofdstuk III aangewezen lidstaat of aan de eerste lidstaat waar het verzoek werd ingediend, wordt de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast, de verantwoordelijke lidstaat."

Verder luidt artikel 17 (1), eerste lid van de Dublin III-Verordening als volgt:

"In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht."

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker geen algemene situatie van systeemfouten aannemelijk maakt waaruit zou voortvloeien dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de overdrachten naar Zweden in het algemeen zou moeten stoppen. Hij kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat al voornoemde elementen de toepassing van artikel 3 (2), tweede lid van de Dublin III-Verordening vereisen en dat de bestreden beslissing dit artikel schendt door Zweden aan te merken als de staat die verantwoordelijk is voor zijn asielverzoek. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-Verordening toch de aanvraag van verzoeker te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3 (2), tweede en derde lid van de Dublin III-Verordening.

Een schending van de artikelen 3 en 17 van de Dublin III-Verordening blijkt aldus niet.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde, de voorwaarde van een ernstig middel, is bijgevolg niet voldaan.

Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing, geactiveerd via de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend vijftientig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

E. COCHEZ

A. MAES